

A man and a woman are sitting on a bed, leaning towards each other in a romantic pose. The man is on the left, wearing a grey t-shirt and dark pants. The woman is on the right, wearing a light green dress with lace details. They are both smiling and looking at each other. The background is a warm, orange-toned wall with a window on the left.

*Dotyk
babieho
leta*

MOTÝL

Katarína Machová

Katarína Machová

Dotyk babieho leta

*Venujem svojej mamičke...
a všetkým, ktorých mám rada.*

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

Copyright © Katarína Machová 2007

Design © Motýľ design 2007

Cover photo © Isifa 2007

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2007

ISBN: 978-80-89199-61-7

Vytvorenie elektronickej verzie Dibuk, s.r.o., 2010

V Katkinom srdci bola jar, hoci za oknom vládla zima. Konáre stromov boli bez listov a mlčky čakali na dni plné slnka a štebotavých vtáčikov. Sem-tam pomedzi ne prefúkol vetrik, ale ten bol taký studený, že sa od zimy len slabo zachveli.

Katku však vnútri hrial krásny pocit, preto ani nevnímala, čo sa deje vonku. Dnes bol jej deň, na ktorý sa tak tešila. Dnes si berie jeho... Dušanka. Pri pomyslení na neho privrela oči, ľahučko sa zachvela a kútiky úst sa jej zvlňili hore.

Katka sa zahľadela do zrkadla a chcela ešte kde-tu niečo upraviť. Spokojne sa však na seba pozrela, šibalsky sa usmiala a povedala potichučky: „Nie je čo, je to dokonalé.“ Jej súmernú tvár okrem úsmevu zdobili veľké tmavé oči. Vlasý mala pevne uchytané do tuhého účesu ozdobeného bielym venčekom. Spokojne sa usmiala a pritom odhalila pravidelné drobné zúbky. Privrela oči a v mysli sa jej vynorili spomienky. Sedem rokov... tak dlho sa poznala s mužom, ktorého si dnes bude brať za manžela a spokojne si pohladila malé vzdúvajúce bruško. Budem mať jeho dieťaťko. Naše bábätko. Tak som si to priala, tak to má byť... Z rozjímania ju vytrhol buchot na schodoch. Zrazu sa rozleteli dvere a do miestnosti vbehla Natália. „No čo? Už si hotová?“ A zostala civieť na kamarátku.

„Ježiš, Kati, ty si nádherná, ten blázon si ťa takú nádhernú ani nezaslúži..!“ Sadla si na kraj postele a prstami prebehla po nariasenom závoji. Na chvíľu sa odmlčala, hľadala vhodné slová, ale napokon zo seba vychrlila: „Kati, prosím, rozmysli si to, ešte máš čas.“ Natália na ňu vyvalila tie svoje prosebné a krásne oči, ale Katka sa len nervózne usmiala na svoju najlepšiu priateľku. Prečo tak hovorí? Prevrátila očami. „Nemám nad

čím rozmýšľať, prestaň s tým konečne! Prečo musíš mudrovať ešte aj v tento deň? Neprebrali sme to už mnohokrát? Nemusi každý dopadnúť ako ty! Uviaznuť v manželstve, a... Ty si si to mala rozmyslieť, keď si si brala Adriána. A taktiež si ma nepočúvala!“ Natália zvesila hlavu a do očí sa jej nahrnuli slzy.

„Nie, tak som to nemyslela, prepáč mi,“ bežala k nej a tísila ju Katka. „Prepáč, ja si len nechcem pokaziť dnešný deň ničím ani premýšľaním. Už som sa rozhodla a napokon, čakám dieťaťko a bude to dobré, ja tomu verím.“ Jej najlepšia priateľka ju silno objala a pošepla do ucha: „Nezabudni. Priateľstvo je silnejšie ako láska.“

A Katka to vedela. Túto chvíľku narušil ďalší zvuk a obe vedeli, aký uragán to je.

Na schodoch sa ozval dupot detských nôžok a do izby vbehol Paťko. Vletel rovno do Natáliinho náručia.

„Mami, mami, už sú tu! Prišlo veľké auto aj s bábou,“ šušľavo jej oznamoval. Natália silno stisla v náručí teličko svojho milovaného synčeka, rýchlo si utrela slzy, vstala a pevným pohľadom pozrela na svoju priateľku. „Pod', Kati, je čas...“

Keď si pred oltárom Katka s Dušanom povedali svoje áno, Natália jedným okom spozorovala, ako sa ten podliak kyslo usmial a fľochol na svojho kamaráta. Z tých očí nešlo nič dobré. Fraška. Pre neho určite. Mala chuť vylepiť mu facku, ale keď videla, ako šťastne sa Katarína tvári a ako sa jej trasú ruky, keď sa mu upisuje navždy, zaťala zuby a až keď jej syn zjojkol, zistila, ako silno mu zviera malú rúčku. Zástup sa pomaly pohol, mladomanželom všetci priali lásku, šťastie, svornosť. Ako mne pred tromi rokmi. Smutne sa usmiala a pozrela na svojho manžela, ako pyšne stojí pri jej boku. Bože, je taký spokojný a šťastný. Prečo nemôžem byť aj ja? Zrazu do nej niekto prudko vrazil. Otočila sa a už otvárala ústa, že mu pekne vynadá, ale jej srdce zamrelo, keď hľadela priamo do tmavých hlbokých hnedých očí. Och, bože, Majo! Koľko sme sa

nevideli? „Prepáč,“ povedal hlbokým hlasom, premeral si ju od hlavy po päty, až cítila, ako ju páli celé telo. Potom sa pomaly zvrtol a odišiel. Nie, v duchu si šepkala Natália, prižmúrila silno oči a priala si, nech odíde, nech tu nie je. Ja nechcem, nechcem ho vidieť! Pocítila bolesť, o ktorej si myslela, že sa jej navždy zbavila. Začala sa v žalúdku a len silou vôle sa bránila tomu, aby prenikla do centra jej mozgu, pretože vedela, že tam je spúšťač všetkých spomienok spojených s ním. Prebrala sa však hneď, keď k nej priskočil Adrián a štuchol do nej. „Čo, už si si hrkla, keď sa tu tak kymácaš? Pod', pôjdeme zaviezť Paťka k mame a potom sa môžeme zabávať, mama,“ žmurkol na ňu a už ju tlačil cez zástup ľudí. Natália však cítila na sebe niečí pohľad, ale vedela, že sa nesmie obzrieť. Pohľadom ešte vyhládala svoju priateľku, akoby to bola záchrana, ale tej hrali iskričky v očiach, rozdávala úsmevy na všetky strany. Teraz nie je čas na moje náreky, pomyslela si Natália. Hrdo zdvihla hlavu, pevnejšie sa chytila manžela, Paťka vzala za rúčku a pobrala sa preč. Zas by ma len chcel vlákať do svojej pasce ako toľkokrát, ale nie, pomyslela si, už sa mu to nesmie podariť! Pocítila strach, bála sa samej seba a toho, aká slabá sa vždy pri ňom cítila. Nič preňho neznamenáš, nič, šepkala si v duchu. Rozorval ti celý život na kusy, už sa nesmieš obzrieť späť! Prečo však tomu neverím? Pokrútila hlavou a Adrián sa na ňu čudne pozrel. „Šibe ti?“

„Ale nie, len som sa zamyslela, vieš, či má vôbec zmysel uzatvárať manželské zväzky. Aj tak vždy niečo zlyhá.“

„Ty a tvoje úvahy! Čo ti to napadlo? Nevravím, že by mi Dušan sedel, ale vybrala si Kata a s tým nič nespraviš. A mala by si konečne prestať sa do nich starať! Teraz, keď sú manželia, je to len na nich. Alebo lepšie povedané na Dušanovi.“

Natália sa naňho začudovane pozrela. Vždy si myslela, že Aďo si nevšíma druhých. Rýchlo naložila Paťka do autosedačky a sadla si na svoje miesto. Takto to má byť. Takto a nijak

inak. Ja patríam sem. Silno tresla dvermi, až sa Adriánovi pretočili oči. „Čo blbneš, chceš mi rozmlátiť dvere?“

„Nie,“ odvetila tíško. „Len sa chcem ubezpečiť, že sú dobre zavreté,“ odvrátila zrak, lebo pocítila, že ju začínajú páliť oči.

Vtedy sa Majo odpojil od ostatných a namieril k svojmu autu, otvoril dvere, nasadol a v ruke zovrel kľúče. V spätnom zrkadle zazrel skupinku troch ľudí, ako veselo vykračujú. Videl Adriána, ako ju objal. Pohľad mu padol na privesok na kľúčoch. Taký chladný ako tá noc, keď mu ho dala. Privrel oči a snažil sa nemyslieť na to, ako veľmi ju miloval, ale bolo to dávno a už sa to skončilo. Preňho áno. Nasadil tvrdý pohľad, oči mu ochladli a myslou už bol ďaleko od nej. Naštartoval auto a len silný zvuk motora nasvedčoval, ako veľmi chcel tomu veriť.

Takto to má byť, tu je moje miesto, obzrela sa dozadu a videla spokojného Paťka v sedačke a manžela sústredeného na cestu. Autom prechádzali známou cestou k svokre. S Adriánom sa poznali dlho, šesť rokov. Zobrali sa po trojročnej známosti. Keď jej ochorela mama, bol jej veľkou oporou. Každý deň chodili za ňou do nemocnice. Každý deň. Potom ju vzali domov, keď im lekári oznámili, že sa už nedá nič robiť. Jej mamu čakala už len smrť. A oni čakali s ňou. Nevedela, že sa dá prežiť niečo také strašné. Boli noci, keď už nespávala a Adrián bol pri nej, bez neho by to nezvládla. A potom mama odišla. Navždy. Ticho, ako keď sa deň prelína s nocou, ako keď na nebo vystupujú hviezdy, ale my ich ešte nevidíme. Tam našla pokoj. Odvtedy sa nemocniciam vyhýba, nik by ju tam len tak nedostal. Z bielych plášťov a súcitných pohľadov mala hrôzu. Keď matku pochovali, nastal pokoj. Po trojmesačnom boji bol zrazu ich dom prázdny. Bola tam ona, otec, brat, ale všetci boli niekde inde, ticho, každý zamknutý vo svojom vnútri. Nevedela prekonať smútok a on jej pomáhal.

Vtedy chcela len jediné, vydať sa a mať dieťa. Chcela žiť a vysmiať sa smrti. Jeden odíde, druhý príde. Vtedy nerozmýšľala nad tým, či je Adrián pre ňu ten pravý. Bol tu, keď ho potrebovala. O dva mesiace mali tichú svadbu a do roka sa im narodil syn. Taký bol jej život. Takto mám žiť a takto je to správne, vravela si a v duchu si želala, aby ju toto presvedčenie sprevádzalo do konca života.

Katarína spokojne odľukovala a pomaly dojedala tortu. Mala by som sa kontrolovať, lebo po pôrode sa do ničoho nezmesím. Ale veď to je posledný kúsok a už ani v mrazničke nič nezostalo, tak čo. Teraz si to môžem dovoliť, bábätko má chuť na sladké, prečo by som mu nedopriala. Pomaly sa zgúľala z gauča, ktorý si len nedávno zadovážili do ich malého bytu. Nie je to bohviečo, pomyslela si. Dieťa bude potrebovať viac miesta, keď vyrastie, ale veď Dušan plánuje postaviť dom, je to jeho sen, tak musím byť trpezlivá, nejako to vydržím. Zapípal jej telefón a s očakávaním si prečítala správu od Natálie. Čo tak trápi jej priateľku... Je pravda, že po svadbe nemali jedna na druhú toľko času, ale ani Natália ho teraz nemá veľa, lebo začala chodiť do práce. Katka jej trochu závidela, tá už má za tým, teraz sa môže viac venovať sebe. Paťko začal chodiť do škôlky a Natália si vydýchla, že sa jej dni nebudú krútiť len okolo malého, varenia a prania a nekonečných prechádzok. Môže sa už venovať svojmu povolaniu učiteľky...

Katka položila telefón a smutne si vzdychla. Vstala a v prítmí izby sa rozžiarilo červené svetlo lampy. Vzala knihu, ale nedarilo sa jej sústrediť na obsah. V mysli sa vracala k správe, čo jej poslala priateľka. „Videla som ho, veď aj ty, prečo si mi nepovedala, že tam bude?“ Vycítila výčitku. Mrzelo ju, že sa Natália k tomu zas vracia a v duchu zúrila, že Dušan trval na tom, aby poslali oznámenie o ich sobáši aj Majovi, ale keď boli takí dobrí priatelia. Lenže kde sú dnes, hm? Všetko sa

to vtedy zomlelo rýchlo. Majo sa s Dušanom pohádal a ako inak vedel Majo riešiť neriešiteľné situácie, než odchodom do zahraničia. Vtedy u nich zazvonila polícia. Dušan urobil zo seba nevinného, a tak policajti pokračovali vo vypočúvaní u Maja. Partneri! Na život a na smrť! Našťastie sa všetko nejak vysvetlilo, aspoň to si Katka vždy myslela. Predsa by Dušan nemal prsty v nekalých obchodoch! Nevedela, čo je za tým. A odmietala veriť rečiam, ktoré sa šírili v meste. Pomaly vstala, nechcela na to myslieť. Mrzí ju, že sa objavil Majo. Myslela na svoju priateľku a či prešiel dostatočný čas na to, aby Natália zabudla. Ale vedela, že naňho ten blázonko nezapadne nikdy. Hodiny odbili pol jedenástej, sprostý svadobný dar, pomyslela si. Každú pol hodinu odbíjajú a mne len pripomínajú, že Dušan zas nie je doma. Ako keby to privolala, tichučko jej zazvonil telefón. Priskočila k nemu: „Dušan...?“ ozvala sa dychtivo. „Nie, mamička. Ja som. Prečo si mi nič neodpísala, hm?“

„Prestaň s tým, nebudem sa o tom baviť. Tak čo, už ti volal?“

„Nie, vieš, že som si zmenila číslo, a tak nečakám, že sa mi ozve, ale...“

„Stále naňho myslíš? Po tom všetkom, čo ti spravil, ako sa k tebe správal? Skoro ti rozbil manželstvo, Natália! Prestaň, lebo prídem a niečím ťa ovalím...!“

„Dobre, upokoj sa, nehádajme sa pre to, nemá to zmysel. A Dušan je kde? Aké hodnoty vytvára on?“

„Išiel pracovne zas do Talianska, veď vieš...“

„Mhm, dúfam, že si mu nabalila poriadnu desiatu, aby tam, chudáčik, nezahynul, ale keď nie ty, tak isto tá jeho dobrá tetuška, aby Dušanko mal, keď tak ťažko pracuje a zarába také peniažky! Dobre, dobre, Kati, už mlčím ako hrob.“

Katka si nervózne pohladila bruško a mala na jazyku niečo ostré, ale zaťala zuby a nepovedala nič.

„Skončila si s prejavom?“

„Áno.“

„Mohli by sme niekedy pokecať, kým sa malé narodí?“

„Jasné,“ potešila sa Natália.

„Mimochodom, kde trčí Diana?“

„Tak tá sa isto zabudla v nejakom soláriu, ako jej závidím,“ vzdychla si.

„Dobre, končím. Zavolaj jej a dohodni stretnutie, kým sa ešte vládzem pohybovať a nie je zo mňa monštrum. Tak pá.“

Katka zložila slúchadlo, vzdychla si a čakala ešte dlho do noci, či nezadrnčí telefón. Ale ten v tú noc už celkom onemel. Zložila svoje veľké telo na posteľ a snažila sa zahnať čierne myšlienky, ktoré začali okupovať jej myseľ.

O pár ulíc ďalej Natália zložila slúchadlo. Vedela, kde je ten podliak, vedela, že nerobí turné po Taliansku, ako to nasľuboval svojej novomanželke. Panebože, ako jej to povedať? Ako sa vraví človeku, takému zaslepenému, čo nechce nič vidieť a nič počuť, ktorý si stále hudie dokola svoju obohratú pesničku, že ten, komu sľúbila lásku, až „kým ich smrť nerozdelí“, je s tou vyškerenou zmijou. Nevedela ako. Pozrela cez izbu do kuchyne a videla Adriána, ako spokojne hádže do seba palacinky, s ktorými sa trápila celé poobedie a ktoré boli určite fantastické, aspoň to stále omieľal dookola. Nechápala, ako sa môže natlačiť tak neskoro večer a jeho postave to nijako neublíži. Pozrela sa na svoje brucho, tiež by som mala zhodiť, nielen o tom rozprávať. Od zajtra, povedala si. Napokon, ona nezjedla ani jednu, ale mala radosť, že sa vydarili a aj Paťko si veľmi pochutnal. Na škôlku si ľahko zvykol a hoci mu ešte zopárkrát „cvrklo“, učiteľky si ho pochvalovali. Natália sa chcela zdôveriť svojmu manželovi, poradiť sa s tým, že vie, čo vyvádza Dušan, že ho videla... Ale Adrián mal na Dušana jednoznačný názor, nezniesol ho a hotovo! Katku ľutoval, ale

osudy druhých mu boli ako vždy ukradnuté. Mal svoju prácu, ju a mal Paťka. Taký bol jeho svet. Taký malý a taký šťastný. Keby tých peňazí bolo viac! Koľkokrát sa pre ne pohádali? Ani by to nespočítala. Ako veľmi mu na nich záležalo, na tom, aby ich bolo čo najviac. Len šetriť a nič si nedopriať. Niekedy mala pocit, že keby sa premenila na stodolárovú bankovku, pozeral by sa na ňu ináč.

„Som zvedavý, aký budeš mať účet za telefón tento mesiac, stále len vykecávaš a okrem toho nechápem, prečo sa vždy do niekoho montuješ! Nakoniec budeš aj tak najhoršia, ale ty si nedáš povedať, veď raz na to doplatíš.“

Už mu neodpovedala, len pohodila hlavou a zakričala na Paťka: „Podme, diablik, ideme sa kupať.“ Natália nahádzala do vane všelijaké kačičky a vedierka a malý Paťko sa už nadšene vyškieral a tešil sa z bublinkového sveta. Neskôr, keď ho dala spinkať, vyšla na balkón a zapálila si cigaretu. Mesto zahalila úplná tma. Adrián sa spokojne usalašil v kresle a zapol obľúbený šport. Natália si sadla k nemu a chcela sa pohovárať.

„Ty, na tej svadbe, nevšimol si si, ako sa Dušan kyslo tváril? Aj na tancovačke sa len tak kymácal, akoby tam ani nemal byť. Mrzí ma, že Katarína to nevidí.“

„Ty nie si normálna, vieš sa baviť aj o niečom inom ako o osudoch svojich kamarátok? Kašli na to, pod' ku mne, ľahneme si, spravíme si pekný večer, čo?“ Natálii prebehol mráz po chrbte, ale nemalo to nič spoločné so vzrušením. Poznala to jeho spravíme si pekný večer. On bude nadržaný ako pätnásťročný pubertiak a ona bude ležať ako poleno. Všetko zvládnem, ale toto nie. Akoby ju niekto zakliat. Ale ona vedela, odkedy je zakliata, no s rozprávkou so šťastným koncom to nemalo vôbec nič spoločné.

Diana rýchlymi krokmi vychádzala z ošarpanej budovy. Kradmo sa obzrela na jednu i na druhú stranu, nasadila si

tmavé okuliare, tesnejšie si ovinula šál okolo krku. Trocha ju striaslo, ale hneď si povedala, že to bude určite od zimy. Rýchlou chôdzou chcela zabudnúť na pár uplynulých hodín. Zaparkovala s autom pred svojím obľúbeným nákupným centrom a v duchu si povedala, tak dnes si môžem kúpiť ten nádherný kožuštek. V mysli si prepočítavala peniaze, vedela, že má na omnoho viac. Ale nie, povedala si, musím predsa niečo odložiť pre Tomáška. Ostala ticho sedieť v aute a za tmavými okuliarmi jej posmutneli nádherné oči. Keby len všetci vedeli, čo všetko je za mojím „bohatstvom“, koľko poníženia! Ale peniaze potrebovala. Tomáško bol odkázaný výlučne na starostlivosť iných ľudí, a to nebolo lacné, ale nech. Kto by ju videl v takomto rozporení, márne by v nej hľadal tú vysmiatu, bezstarostnú Dianu, ktorá sa tak šťastne usmieva a tak spokojne pôsobí. Keď porodila Tomáška, nemala ešte ani devätnásť rokov. Taký sladký vek. Nemyslela na to, čo ju čaká, keď sa stane mamičkou. Mišo sa na ňu vykašľal hneď, ako mu to oznámila a hoci ju všetci odhovárali od bábätka vrátane lekárov, ona si vybrala tú ťažšiu cestu. Nevedela však, že bude tá najťažšia. Po pôrode jej lekári nemilosrdne oznámili, že jej chlapec nikdy nebude normálne reagovať na podnety, že nebude chodiť, nebude vedieť rozprávať. Preplakala veľa nocí a lekárom vôbec nechcela veriť. Prvé rôcky sa oňho starala najlepšie, ako vedela za pomoci matky a sestry. Musela odložiť školu, ale neobanovala nič. Nakoniec už nemala srdce pozeráť sa na to, ako jej chlapec nie je ničím iným len bezbrannou bábkou v ich rukách. Nikto sa nečudoval, keď sa psychicky zrútila a starostlivosť o jej Tomáška museli prebrať profesionáli. Dlhو trvalo, kým si na to zvykla a kým pochopila, že preňho to naozaj je to najlepšie, čo mu mohla dať. Odvtedy sa trestá. Odvtedy vychádza z tých ponurých a zastrčených domov, kde tak lacno predáva svoju lásku.

Čas predtým...

Končil sa september, končili sa teplé dni. Na námestí ešte stále posedávali sporo odeté dievčatá. Babie leto naposledy ponúkalo teplé lúče slnka a každý im s radosťou nastavoval tvár.

Natália s Katkou sedeli na terase obľúbenej kaviarne a vychutnávali si pohodu spojenú s dobrou kávou, ktorú obidve zbožňovali. „Chcelo by to šťavu,“ nadškrtila Natália.

„Čo tým myslíš?“ spýtala sa Katka.

„Počkaj, príde Diana a všetko bude hneď jasné.“

„Zasa ste niečo zosmolili bezo mňa,“ vzdychla si Katka.

„Možno áno, možno nie, veď vieš, že záleží na našej babine, kedy naberie odvahy a postará sa na noc o Patrika.“

„Chúďa, veď má len rok a ty ho chceš odovzdať do pazúrov tej stvory? Nemáš rozum, si blázon, to ja, keď budem mať raz dieťa...“

„Stop, drahá moja, len nevrav, kým si nepreskočila, jasné?“

Katka sa nadýchla, že bude Natálii odporovať, keď začula rýchly klepot opätkov. Rukou si zatienila oči pred slnkom a videla, ako dnu vplávala Diana, upravená, už sa nečudovali, keď sa všetko mužské pokolenie za ňou otáčalo. Ako to robí, že je stále taká vysmiata a atraktívna?

„Ahojte, krásne víly, čo tu tak zúbožene sedíte len pri kávičke, mali by sme si dať niečo ostré,“ povedala a obe pobožkala na líce.

Natália si prezrela svoju kamarátku, kým vylovila z kabelky ľahké cigarety tenké ako slamka. „Kedy prestaneš húliť?“

„Nebud' uštipačná, Naty. A čo maličký, ako sa má moje slniečko?“ Iba Diana jej vravievala Naty. Tak jej hovorila aj jej mama.

„Dobre, teda pokiaľ viem, je s Adriánom na nejakom futbale, ale poviem ti pravdu, momentálne sa venujem len sama sebe, takže zdvorilostné reči o rodinke teraz vynecháme, dobre?“

„Mhm, takže zas máš za sebou prebdenú noc, moja, ale to sa zmení, baby, je to tutovka! Ideme na žúr! Super som to vymyslela, no nie?“

„Čo? A kam a kto a s kým?“ chrlila zo seba Katka a nedočkavo sa vrtela na stoličke.

„Len počkaj. Samozrejme, nebudeš tam trepať Dušana, aby bolo jasné. Naty, ty si vybav babenku k malému, ukecáme Adriána a v sobotu to roztočíme, nie je to skvelý plán?“

„No, úplne perfektný,“ kyslo sa zatvárala Natália.

„Akurát si dám jeden drink a padnem pod stôl, veď ja už neviem ani tancovať a ešte medzi pubertiakmi...“ zatiahla a vylúdila na tvári úsmev. „Čert to ber, chcem sa ísť konečne vyblázniť.“ A zatlieskala nadšene rukami ako školáčka.

„Tak platí, žiadne protesty, veď my tým pubertiakom ukážeme, ako sa zabávajú zrelé ženy.“ Všetky tri sa na seba pozreli a naraz vyprskli do smiechu, až ostatní obracali k nim hlavy. A to ich rozosmialo ešte viac.

Natália premýšľala, kedy sa to stalo. Či to bolo vtedy, keď na ňu magicky pôsobila hudba, či sa to spustilo v ten večer alebo bola taká už skôr? Vtedy večer si dala na sebe záležať. Nekončene dlho si upravovala mejkap, nevedela sa rozhodnúť, čo si oblečie, popri tom sa okolo nej obšmietal manžel a obsypával ju ironickými poznámkami.

„Len sa, prosím ťa, nezblázni, nezabudni sa opiť, aby ti bolo pekne zle na druhý deň. Veď už to ani nevieš. A dúfam, že neprídeš neskoro v noci domov. A neber si taxík, ten kúsok hádam prejdete aj pešo.“ Natália počúvala jeho poznámky len tak na pol ucha.

„Možno keby si ma zobral niekedy von ty, netešila by som sa tak,“ poznamenala sucho, keď si nanášala na pery rúž.

„Tak to vieš, ja a zábava, mňa to nebaví a okrem toho je to zbytočné míňanie peňazí,“ nezabudol podotknúť.

Iste, pomyslela si, ale bola ticho. Natálii boli teraz jeho poznámky ukradnuté. Tešila sa na večer, veď konečne je iný ako tie ostatné. Malý spí spojokne u babenky a Ado nakoniec predsa len súhlasil, aby sa šla „vyvenčiť“. Určite bude do noci rozvalený pri televízore.

„Tak, ako sa ti páčim?“ pozrela sa naňho a čakala, čo jej povie. Bola stále štíhla a hoci nedržala diéty, mala dobrú postavu. Vlasy mala rozstrapatené do moderného účesu. Veľké oči hnedej farby si zvýraznila čiernou linkou a očnými tieňmi. Z každého trošku. Už dávno sa nelíčila a sama bola prekvapená, ako to ženu dokáže zmeniť. Natiahla si rifle a na to hodila tričko, nič viac, nič menej, ale bola stále kočka a Adrián na ňu zaškúľil.

„Hm, tuším som už aj zabudol, ako vyzeráš, keď na seba natrieš toľko tej gebuziny, ale dobré to je. Neviem, či to bol dobrý nápad, ale už si to...“ a pritiahol si ju k sebe. Natália sa mu však včas vyšmykla.

„Ešte mi pokazíš mejkap, nechaj ma.“

„Jasné,“ zahundral, „len aby ti to aj potom vadilo, keď ťa bude obľápať nejaký nadržaný pubertiak,“ neodpustil si poznámku.

„Ach ty, prestaň už konečne, ideme si posediť, nič viac.“

Ich dialóg prerušilo zvonenie. Natália schytila kabelku a plášť, narýchlo pobožkala Adriána a letela dolu schodmi ako o život.

„Sa nezabi,“ vydýchla cez cigaretový dym Diana, ale Natália sa len uškrnula. „Tak poďme, ešte ideme po Katku.“

Keď nasadla do auta, oči jej žiarili. Diana sa na ňu pozrela z profilu, vzdychla si a pokrútila hlavou. Úplne chápala tie plamienky v očiach. Byť zavretá doma rok? To si nevedela ani len predstaviť.

Keď všetky tri vstúpili do vychýreného podniku v meste, nejedna hlava sa za nimi otočila. Ich slávna trojka zamierila k pultu a ostrieľaná Diana už objednávala nápoje. Všetky tri rozprávali jedna cez druhú a vdychovali atmosféru večera. V kúte sedela partia chalanov, možno skoro dospelých mužov a pokukovala po tej novej skupinke. Ale ani jedna z nich si to nevšímala.

Celú noc pretancovali a bavili sa naozaj dobre. Keď Natália odbehla na toaletu, pri dverách sa zrazila s jedným mladíkom. „Ach, prepáč, zlatý môj, nejako strácam orientáciu,“ a rozrehotala sa posilnená alkoholom.

„To ja som stratil orientáciu, keď si vošla,“ pohotovo jej odvetil. Natália sa naňho pozrela a zaškerila sa. Videla ho nejako rozmazane, mozog ju prestával poslúchať, tak to vzdala. „Mladý, ustúp starším,“ odbila ho a odpochodovala, hoci jej krok bol už neistý.

Čo to trepem, nadávala si v duchu a keď si sadla za stôl, obe jej kamarátky si ju doberali.

„A pozor na mladé mäsko, aby ťa nezlákalo,“ napodobňovali jej manžela.

„To určite,“ hlesla Natália a obzrela sa, ale mladíka nikde nevidela. No z kúta miestnosti ju sledovali tmavé oči.

Ako sa noc pomaly prelínala do druhej polovice, na všetky tri padala únava. Po Katku prišiel Dušan a tá sa pobrala domov. „Ten len zaveli a ona hneď ide. On sa chodí zabávať stále a ona, keď sa ide raz za čas, už je pri nej,“ okomentovala to Natália a zapálila si cigaretu. „Mala by som ísť, aj tak sa mi už chce spať.“ Na znak toho zívla.

„Ako chceš, ale ešte si raz objednáme, dobre?“ Diana odbehla a Natália zostala sedieť. Keď však videla, že Diana pri pulte úplne zabudla, načo tam išla, lebo už družne flirtovala s nejakým odpadlíkom, len pokrútila hlavou. Tak to sa mne

nemôže stať. Diana k nej pribehla a s ospravedlňujúcim úsmevom jej zašepkala do ucha, že vonku ich čaká taxík a že jeden je objednaný aj pre ňu domov. Natália nemala ani len tušenia, že Diana si práve dojednala schôdzku s klientom. Neprehovárala ju, je mladá a slobodná, môže si robiť čo chce, tak nech si užije. „Okej,“ skríkla jej do ucha Natália snažiac sa prehlásiť hudbu a udržať správnu rovnováhu, „pôjdem sama.“

Keď si začala obliekať kabát, mladík zahasil ohorok cigarety. Chcel vedieť o nej viac. Nikdy predtým ju tu nevidel, bola iná ako ostatné baby, ktoré sa naňho ustavične lepili.

Natália vykročila von z diskotéky, nadýchla sa plnými dúškami čerstvého vzduchu a očami hľadala taxík.

„Mohol by som ňu odprevadiť? V tomto čase nie je dobré, aby si išla sama, nemyslíš?“ usmial sa na ňu mladík, s ktorým sa v bare zrazila. Vypadal neškodne a v Natálii sa niečo pohlo. Ešte sa jej nechcelo ukončiť tento deň. Zajtra to bude zas také isté. Usmiala sa aj ona a ignorujúc taxi, posilnená nápojmi a omámená čarom večera prikývla a pomaly išla vedľa neho. Nechcela rozmýšľať, čo je správne a čo nie, veď zajtra sa to všetko skončí. Hlavu mala ľahkú a telo sa jej chvelo vzrušením. Stále si hovorila, že nie je správne, že ide s neznámym chalanom domov, ale bolo jej to jedno. Občas sa naňho pozrela a nechápala, prečo neodprevádza nejakú mladú kočku. Zdal sa jej dosť sympatický. Vlasy mal špinavé blond, strapaté, neupravené, účes pôsobil nedbalo, ale oblečený bol dobre a celkovo sa jej páčil. Srdce jej búchalo ako zvon. Na to, čo si vtedy povedali, si už nespomínala. Keď šli spolu, mala pocit, akoby ho poznala už dávno, nemala z neho strach, rozprávali sa uvoľnene. Keď ju chytil za ruku, ani jej to nepripadalo zvláštne. Dlho ju tak nik nedržal, Adrián si ruku vždy vytrhol, videlo sa mu to trápne. Do reality ju vrátilo, keď videla, že sa blížia k jej domu. Keď už chýbalo len pár metrov, zastali.

„Tak, ďakujem za sprievod,“ povedala mu a nevedela, čo so sebou.

„Dáš mi svoje číslo?“

Keď povedala, že nemá pero, tak jej ho pohotovo napísal do mobilu. Pozrela na svetielkujúci displej, na ktorom bolo číslo a pod ním meno. Číslo sa jej zdali rozmazané, ale meno prečítala. Majo. Pozrela mu do očí, ale stále jej na perách pohrával úsmev. Je taký mladučký, pomyslela si. Koľko len môže mať rokov? Myšlienky sa jej kopili v hlave, jedna predbiehala druhú, a tak len potriasla hlavou, nevládala reálne rozmýšľať. Padaj domov, ozval sa v nej hlas a ona sa mu vysmiala. Zajtra, dobre? Zajtra ma budeš poučáť. Dnes nie!

Začalo jej byť chladno, tak si pritiahla kabát. Ty s ním flirtuješ, bože, pomyslela si, ale cez omamný film vypitých pohárikov si nedokázala dať veci do rozumných súvislostí.

„Asi ti bude zima,“ pristúpil k nej.

„Nie, to nevádi, ja som už doma, tu bývam,“ povedala a cúvla.

„Mohol by som ťa niekedy vidieť?“

„Ach, bože, ale ja som zadaná,“ vyhrklo z nej a mala pocit, že ním myklo. Zasmiala sa a počítala s tým, že toto ho určite privedie k rozumu, pochopí a odíde a bude vedieť, že to bola len hra na jeden večer. Zrazu však zatúžila po tom, aby sa to neskončilo. Bolo jej smutno, lebo takéto veci sa nestávajú každý deň. Život je predsa o niečom inom a každodenná realita zabije akúkoľvek romantiku. Páčil sa jej, ale toto už nie je pre ňu. Sklonila hlavu, bol čas ísť. Vystrel ruku a zastrčil jej neposlušné vlasy za ucho, prstami jej prešiel po studenom líci. Jeho ruka bola teplá a ona sa ani nepohla.

Keď sa k nej nahol, takmer nedýchala. Na tvári pocítila jeho horúci dych, celý svet sa jej roztancoval ako na kolotoči. Mala pocit, že tá chvíľa trvala sto rokov. Zastal len kúsoček od jej pier.

„Smiem?“ spýtal sa takmer bojazlivo. Čo sa mi môže stať, pýtala sa v duchu samej seba. No neschopná odpovede len privrela oči. Chcela vedieť, ako chutí. Majo priložil svoje pery na jej a objal ju rukami tak silno, že nemohla ani dýchať a ona sa k nemu pritúlila. Vdychovala jeho vôňu a mäkkosť jeho pier. Už dlho ju nik tak nepobozkal. Vášnivo a pritom nežne. Na chvíľu sa jej zastavil celý svet a podlomili sa jej kolená. Nechcela, aby sa to skončilo, mala pocit, že jej zhorí vnútri všetko, keď sa od nej odtrhne, a tak sa to skončí. Panebože, čo to so mnou je. Tento muž ju zapálil, rozozvučal v nej struny už dávno zmrznuté, niečo, čo si myslela, že už nie je, že neexistuje a ak existuje, tak nie pre ňu. Pritlačila sa k nemu celým telom a prekvapila ju sila, ktorá ju opantala. Vo vlasoch cítila jeho ruky. Držal ju pevne a pritom nežne, až sa jej zakrútila hlava. Ako blázon, pomyslela si, mykla sa, otvorila oči a pozrela naňho. Odskočila a dotkla sa opuchnutých pier, oči mala prižmúrené a on si v nich prečítal túžbu. Telo už dávno zabudlo na chlad. V tom okamihu sa niečo zmenilo, len nevedela čo.

V diaľke začula kroky, celá sa vyplašila. Ustúpila, spravila dva kroky dozadu, zastala, pokrútila hlavou, otočila sa a utekala domov.

„Nechod“,“ zašepkal do tmy a hľadel za jej miznúcou postavou. Dlho tam stál a neveril tomu, akú triašku v ňom spôsobila.

„Vráť sa,“ povedal skôr pre seba ako tajné želanie a cítil sa sťa malý chlapec, ktorý prosí Ježiška, aby naňho nezabudol. Nevedel, ako dlho tam stál, kým sa mu upokojilo telo i myseľ. Čo blbneš, nadával si a pomalým krokom zamieril späť do baru. Sadol si do kresla a keď sa k nemu prirútil podnapitý kamarát, vyštekol: „Bože, zas si ožratý, Roman, ideme domov!“

„Čo blbneš, zábava je v najlepšom, kam by sme chodili?

Mladé, pekné baby,“ pohladil po holom pleci hlúpo vyzerajúcu blondínu. Roman sa pozrel na zamračeného kamaráta. „Prosím ťa, to čo si chcel s tou starou vykopávkou?“ Prišlo mu to ako dobrý žart a spolu s blondínou sa rozosmiali. Ale Majo vyskočil a zúrivo sa na kamaráta zahnal.

„Dávaj si pozor na to, čo hovoríš, kamarát!“

„No páni,“ povedal. Poznali sa odmalička a málokedy ho takéhoto videl. „Tak tá ťa dostala,“ spokojný so svojím postrehom sa zaškeril:

„Naposledy si na mňa zdvihol ruku, keď som ti rozmlátil auto, tá musí stáť za to...“

„Idiot,“ zašepkal Majo a zdvihol sa na odchod.

„Počkaj, kam ideš?“ zakričal naňho.

„Zober si taxík,“ hodil na stôl peniaze a už ho nebolo. Zvyšok noci strávil v aute, vlastne tam trávil skoro všetok svoj čas. Počúval rádio a zobudil sa až nad ránom, keď mal celé telo stuhnuté od zimy. Prvé, na čo si spomenul, bola ona. Namrzený naštartoval a zamieril do svojho bytu. Nečakalo ho tam nič iba prázdne steny, prázdna chladnička, prázdna posteľ. Ale tak žil, nemal čas na súkromie ani na lásku. Vliezol do sprchy a myseľ zameral na stretnutie, ktoré ho čakalo, hoci bola nedeľa. Ale s láskou to nemalo nič spoločné, jeho životom bola práca.

V tú noc roztrasená zavrela za sebou dvere a povedala si, že sa vôbec nič nestalo, že to nič neznamenal. „Bože, ty si kra...va,“ zatiahla spevavo sama pre seba a zasmiala sa ako školáčka. No a čo, nemusím sa predsa stále ovládať... Samopašne sa uškrnula. Nič sa nestalo, bude to moje maličké tajomstvo a o pár dní na to zabudneš, rozkázala si. Spokojná so svojím rozhodnutím si vyzliekla plášť. Dopekla, to som mu naozaj dala svoje číslo? Jej myseľ bola už však unavená, a tak len pozhadzovala zo seba šaty a šla ešte rýchlo do

sprchy. Potom sa hodila do postele a ani nevedela, kedy zaspa.

Ráno sa prebudila na to, že jej niekto skáče po posteli. Nechcela otvoriť oči, len si slastne pritiahla perinu a povedala: „Ešte chvíľku,“ ale to Paťkovi nič nehovorilo a ďalej sa bláznil na maminej posteli, mával rúčkami a kopal nôžkami, aby si ho maminka všimla.

„Áno, srdiečko, tvoja mamina už bude fungovať.“ Strapatá sa posadila a otvorila oči. Lenivo vstala z postele a striasla zo seba spánok.

„Tak ako, vyspaná?“ opýtal sa Aďo a premeriaval si ju.

„Ani nie.“

„A ako si šla domov?“

„Peši, predsa.“

„A šli ste všetky tri?“

„Nie, Diana ostala a ja som šla sama, po Katarínu došiel všadeprítomný Dušan.“

„Sama?“ spýtal sa prekvapene.

„Sama!“ odsekla.

„Dobre a ako bolo?“

„Fajn, nabudúce už tak ľahko nepôjdem, a keď pôjdeme, tak spolu, dobre?“

„Uvidíme.“

Bola rada, že je taká spomalená, že nevládze ani rozmýšľať. Keď nakrmila malého Paťka, dala sa do prípravy obeda. Všetko musí byť ako normálne, nič nesmie chýbať. Adrián hneď ráno doviezol malého od babiny a teraz vonku umýval auto. Čaká na nedeľný obed. Určite to bude dnes kurča, ktoré má tak rád a dnes si dám na tom mimoriadne záležať. Spravím aj pečeňové halušky do polievky, tie sme veru dlho nemali, predsavzala si, akoby tým vo svojom vnútri niečo zmenila. V mysli sa však chtiac-nechtiac vracala k včerajšej noci, zaháňala spomienku, ale čím viac sa o to snažila, tým zúrivejšie